

ဥာဏ်ဝင်းစာပေ

ဆုလေးရွယ်

ရင်ခုန်နေဖို့မင်းလိုတယ်

ဆောင်းဝင်စ နံနက်ခင်းမို့ လမ်းလျှောက်သူ၊ အပြေးလေ့ကျင့်သူတို့ နှင့် ကန်တော်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်လေးက လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေ၏။

နေခြည်တို့လို စက်ဘီးသမားတွေလည်း အတော်များ ပါသည် ။ နံဘေးနားက ဖြတ်နင်းသွားသော စက်ဘီးအချို့ကိုဆို မျက်မှန်းတန်း မှတ်မိနေပြီ။

တချို့ကလည်း ပြုံးပြနုတ်ဆက်သွားကြသည် ။ အမှန်တကယ်တော့ နေခြည်က ပြိုင်ဘီး ဒီလောက်ဝါသနာပါလှတာရယ်တော့ မဟုတ်ပါ။

သို့သော် နေခြည်သူငယ်ချင်း ဇင်မီက ပြိုင်ဘီးချန်ပီယံမို့ သူမပါရော ယောင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ရတာမျိုး။ နေခြည်က သူမနားနေကျ သစ်ပင်အောက်မှာ စက်ဘီးကိုရပ်ပြီး ခြေထောက်လေးကို နောက်ဘက်ကနေ လှပစွာကျော်ထုတ်၍ ခြေစုံရပ်လိုက်သည် ။

လက်တစ်ဖက်ကတော့ ပြိုင်ဘီးလက်ကိုင်၏ ခလယ်ကောင်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ အသာအယာ ထိန်းလျက်သား။ ဇင်မီက သူမအနားရောက်လာပြီး ...

"ရှင် ... မောပြီလား"

"အင်း ..."

"တစ်ပတ်လောက်တော့ ပတ်လိုက်ပါဦး"

"ဟင့်အင်း ... ဇင်မီသွား၊ ကျုပ်ဒီကပဲ စောင့်မယ်"

ခါတိုင်းလည်း နေခြည်က သူ့လောက်မနင်းနိုင်တာမို့ မကြာခဏ နားနေစမြဲဖြစ်ရာ ဇင်မီ အေးအေးလူလူ ဆက်ပြီးကုန်းနင်းသွားတော့သည်။ မြန်လွန်းသော အရှိန်နှင့် မြင်ကွင်းကနေ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွား၏။

စက်ဘီးတစ်စီးနှင့်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သော နေခြည်ကို အပြေးသမားတချို့ ပြီးစိစိ လုပ်သွားကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ဟိုသည် ငေးမောနေတဲ့ နေခြည်မျက်ဝန်းက တစ်နေရာသို့ တအံ့တဩ ကျရောက်သွားရသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းလေးပင် ဟသွားလို့။ ။ ဒါရဲလျှံဆိုင်ကယ်ပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ သူမက ဆိုင်ကယ်ကို အရင်မြင်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ နေ့က ဒီဆိုင်ကယ်ဝယ်ပေးပြီးကတည်းက ရဲလျှံဟာ ဒီဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းမှ မဆင်းတော့ဘဲ သွားလေရာ ဒါကြီးနှင့်သာ တဝေါဝေါ မျက်စိနောက်နေတာ။

ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားပြီး လူကဘယ်မှာ ပါလိမ့်ဟု နှင်းမြူတွေကြား ဝေဝဲရှာလိုက်တော့ နေခြည် မျက်မှောင်ကုတ်သွားရ၏။

ဪ ... သူလေးက ဒီလိုကိုး ...

မယုံချင်စရာ။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ လူလားမြောက် လာပြီး အခု စုံတွဲခုတ်ပြီလား။

နေခြည်သည် သူမကိုယ်သူမ သတိမထားမိခင် နှုတ်ခမ်းလေးက မဲ့ရွဲ့ပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။

ရင်ထဲမှာ လည်း ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။ ရဲလျှံရှေ့ကကောင်မလေးကို သူမသိပ်သိတာပေါ့။ အရပ်မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်လျလျ ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် ဆံပင်တိုတိုကောင်မလေး။

ဆံပင်ဖောင်းဖောင်းအုပ်အုပ်ကလေးက သည် ကလေးမမျက်နှာနှင့် သိပ်လိုက်ဖက်ပြီး ကလေးဆန်လှစွာ နုဖပ်အပြစ်ကင်းစင်နေတော့တာ။

အသက်ကလည်း ရှိလှမှ ရဲလျှံတို့ နှင့် ရွယ်တူလောက်ပေါ့။ သူတို့ ချင်း သူငယ်ချင်းပေမဲ့ ရဲလျှံတို့ ဧည့်ခန်းကရှိုးကေ့စ်ထဲမှာ သည် ကလေးမ ဓာတ်ပုံကို မြင်ကတည်းက နေခြည်ထင်တော့ထင်သား။

ဒါပေမဲ့ ခုလိုတွေ့တော့လည်း မယုံနိုင်သလိုလို ...

အင်းလေ ... ရဲလျှံလေးကလည်း ခုဆိုစက်မှုတက္ကသိုလ်တောင် ရောက်နေပြီပဲ။

Civil မှာ ကင်းတောင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ။ ကိုယ်က ကလေးလို့ ထင်နေလို့ ရမလားနော်။ သို့သော် နေခြည့်မျက်စိထဲမှာ တော့ သူဟာကလေးပဲ။ နက်မှောင်ထူတန်းသော မျက်ခုံးလေးကို ရှုံ့လို့ မကျေနပ်ရင် နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကို ချွန်ကာ စူတောက်တောက်ပုံစံကို အလွတ်ရနေဆဲမို့ သူမက သည် လိုမြင်ကွင်းမျိုး မမြင်လိုသေး။

သို့သော် သူမနှင့်ဘာဆိုင်သလဲ။

အင်း ... ဆိုင်လည်း ဆိုင်နိုင်သား။

နေခြည်က ရှက်စနိုးလေး တစ်ချက်ပြီးဖြစ်သည် ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့် ခေါင်းသာ ပိတ်ခေါက်လိုက်ချင်ရဲ့ ။

သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးကို ပြုံးစေနှင့်တစ်ဖုံစိမ့် ကြည့်ကာ ရပ်စကားပြောနေတဲ့ ကောင်လေးကို နေခြည်အသည်းတယားယား အမြင်ကတ်နေမိ၏။

သူ့အရပ်က ငါးပေရှစ်လက်မဆိုတော့ တကယ်တမ်း ခေါင်းခေါက်ချင်တောင် ခေါက်ဖို့ မလွယ်။

နေခြည်က သူ့ကိုမောကြည့်နေရတာ။ ရဲလျှံက နေခြည်ကိုမမြင်ပါ။ သူမကတော့ ဆောင်းအေးအေးမှာ ရင်ထဲပူလောင်စွာ စူးစူးငေးငေး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ပေါင်မှာ အိတ်ကပ်ပါသော ဒဲ့ပွဘောင်းဘီအသားရောင်နှင့် ခြေခွဲရပ်နေဟန်က စတိုင်လ်အဖြောင့်သား တီရှပ်အနက်လေးကလည်း သူ့အသားကို ပိုမိုဝင်းပနေစေသယောင်ယောင် အဝတ်အစားကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

သူလေးကိုက အလိုလိုနေရင်း အရှိန်အဝါတစ်မျိုးနှင့် အရောင်ထွက်နေတာ။ အို ... နေခြည်က သူ့ကိုဘာကြောင့်ဒီလို ထင်နေရမှာ လဲ၊ အလကား ချာတိတ်စုတ်။

နေခြည်က သူမတစ်ဦးတည်း မကျေနပ်စိတ်တွေ လှိုင်လှိုင်ပွားရင်းက မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်၏။ ရဲလျှံကို မျက်စောင်းပိတ်ထိုးရင်း ဒီဘက်ကို ချာခနဲလှည့်ဖို့ ရည်ရွယ်ပေမဲ့ တကယ်တမ်း မလှည့်နိုင်။

ဟိုကလေးမကို ကြည့်မိလျက်သား။

ကြည့်စမ်း ... ထရက်စုလေးက အဖြူနုဆိုတော့ ဘောင်းဘီတို အဖြူလေးနှင့်တောင် အလှအပတွေက လျော့မသွား။ ပေါင်တံနှင့်ခြေသလုံးလေးက ချောမွတ်ဝင်းပနေတာ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပါလား။

ရဲလျှံနှင့်အပြီးမပျက် စကားဆိုနေလိုက်တာများ သူမအပြေးလေ့ကျင့်နေဆဲဆိုတာတောင် မေ့များ မေ့နေသလား။

ဒီကောင်မလေး မနက်ထရိန်နင်ရှိမှန်းသိလို့ ရဲလျှံတစ်ယောက် ဇွဲကောင်းကောင်း နှင့် လာစောင့်နေတာပေါ့လေ။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း နေခြည်ရင်ထဲ တော်တော်ကြီး မျက်မှန်းကျိုးမိ

၏။

ဟင်း ... သူ့ကိုယ်သူ ရည်းစားထားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီများ ထင်နေသလားမသိ။

အို ... နေခြည် သဘောမတူချင်ပါဘူး။ ထူးဆန်းစွာပင် သူမနှမြောဝမ်းနည်းလာသည် ။ ဟုတ်မှာ ပါ။ မရိုးသားပါဘူး။ ဒါလေးက သူ့ရည်းစားမို့သာပေါ့။

သူ့အိမ်ကတော့ ဘယ်ရိပ်မိပါ့မလဲလေ။ သူငယ်ချင်းတွေပဲ အောက်မေ့နေမှာ ။ သူတို့ က ဆယ်တန်းကတည်းက အတန်းတူတွေ ကျူရှင်တက်၊ ဝိုင်းတက်လည်း အတူတူ၊ သံယောဇဉ်တွေ ခိုင်နေရောပေါ့။

နောက် တိုက်ကွမ်ဒို ကစားတော့လည်း အတူတူဆိုတော့ နေခြည်ရင်မှာ အလိုမကျနိုင်ခြင်းတွေ တစ်စစနှင့် ပိုမိုတိုးပွားလာသည် ။

"ဟိတ် ... ရဲလျှံ"

ရုတ်တရက် ဘာမှ မဆုံးဖြတ်တတ်ခင်ဘဲ သူမ ရဲလျှံကို လှမ်းအော်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည် ။ ထွက်ပေါ်လာသောအသံက အတော်ကြီး မာဆတ်၍ အမိန့်သံ ပေါက်နေတော့၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်ကြသည် ။ ရဲလျှံမျက်လုံးတွေက သူ့ကိုတွေ့တော့ အရိပ်တစ်မျိုး ဖြတ်ပြေးသွားသလိုပင်။ သူမက စက်ဘီးကိုနည်းနည်းတွန်း၍ လျှောက် လာပြီး ...

"ခဏလာဦး"

ဒီလို ခပ်ကျော့ကျော့ ခေါ်လိုက်ဖို့ မရည်ရွယ်။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်က ဘယ်လိုထွက်သွားမှန်းမသိ။

ခေါင်းဆတ်ခေါ်လိုက်သော စက်ဘီးနှင့်အမျိုးသမီးကို သဲသဲသွင်ကလည်း လှမ်းအကဲခတ်၍ ရဲလျှံကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်သည်။ ။

ရဲလျှံသည် နေခြည့်အမူအရာကြောင့် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားရသော်လည်း ဘာမှ မဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ရင်း ...

"အဲဒါ ရဲတို့ လမ်းထဲကပဲလေ၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုကြီးသူငယ်ချင်းပေါ့"

"ဪ ... ကိုမြင့်မြတ် သူငယ်ချင်းလား၊ သဲသဲက ရည်းစားထင်နေတာ"

သဲသဲပြောပုံကြောင့် ရဲလျှံနှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ ပခုံးတွန့်ပြီး ...

"ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့"

"သူက တစ်မျိုးပဲနော်"

"အတင်းမပြောနဲ့ ဦးနော်၊ မိသဲ ဘရိတ်အုပ်ထားဦး"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ သဲတို့ ဆီလာနေပြီ၊ မျက်နှာထားကလည်း တင်းလိုက်တာ ကြောက်စရာကြီး၊ တော်ကြာ ရဲနဲ့ အတူတူ သဲကိုပါ ဟောက်နေဦးမယ် အဟင်း ..."

သဲသဲက ထိမထင်ဟန်နှင့် တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

"မဟောက်ပါဘူး၊ ဘာလို့ ဟောက်ရမှာ လဲ"

"ကဲပါ ... ရဲသွားတော့ ၊ တို့ လည်း ဆက်ပြေးလိုက်ဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို မိသဲက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် ခပ်သော့သော့ကလေး ပြေးသွားလေသည်။ ။ ကောင်မလေးထွက်သွားသောအခါ နေခြည့် အတော်လေး ဘဝင်ကျသွားရပါသည်။ ။ ရဲလျှံက သူမကို အေးစက်စ

က် စိုက်ကြည့်ရင်း ...

"ဘာကိစ္စလဲ မနေခြည်"

"ဟင် ..."

သူမေးပုံကြောင့် နေခြည် တစ်မျိုးဖြစ်သွားရ၏။ သူ့ဟန်မူရာက နေခြည်ကို မကြည်လင်မှန်း သိသာနေပါရောလား။

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကိုတွေ့လို့ လှမ်းနှုတ်ဆက်တာ"

"နှုတ်ဆက်တာ"

"အင်းလေ"

"လာဦးလို့ လှမ်းအော်တာကရော"

"ဪ ... ဒါလား"

ပြီးလိုက်သော မျက်နှာလေးက ချစ်စရာ။

ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး။ မုန်းစရာ။

အင်မတန် ဟန်များ တဲ့ မမ။

သည် လိုဟန်ပန်တွေများ လို့ လည်း ကိုကြီးတစ်ယောက်အညာတွေ မိနေတာနေမှာ ။ ရဲလျှံ အမြင်ကတ်ကတ်တွေးမိသည် ။

"မင်းမှာ ဆိုင်ကယ်လည်း ပါတော့ နေခြည်က ဗိုက်ဆာတာနဲ့ မုန့်တစ်ခုခု ဝယ်ခိုင်းမလို့ ပါ"

"ဪ ... ဪ"

ဒါ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ အကြောင်းပြချက်ဆိုတာ ရဲလျှံသိတာမို့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နှင့် သူမကိုသရော်တော်တော် ကြည့်မိသည် ။

"မင်းက မဝယ်ပေးချင်ဘူးလား"

"မနေခြည်မှာ လည်း ပြိုင်ဘီးပါတာပဲ"

ပြောပုံက ဂျစ်ကန်ကန်။

သည် ကောင်လေး ရှုတည်တည်နေတတ်ပေမဲ့ နေခြည်က တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းရင်တော့ အားနာပါးနာ လုပ်ပေးမှာ ပဲလို့ ထင်ထားတာ မှားနေပြီ၊ ကြည့်စမ်း ...

နေခြည့်နှလုံးသားမှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် ခံရခက်လာသည်။ ။

"တို့ က တို့ သူငယ်ချင်းကို စောင့်နေရဦးမှာ မို့လို့ ပေါ့၊ ကဲပါ တို့ ခိုင်း တာမလုပ်ပေးဘူးလား ပြော"

မျက်လုံးလေးပင့်လျက် သူမကိုယ်သူမ ဆရာမကြီးလေသံမျိုးနှင့် အ ထက်စီးဆန်ဆန် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ရဲလျှံကြည့်မရ။

"သွားဝယ်မပေးရင် မြင့်မြတ်နဲ့ တိုင်မယ်"

"ဘာ ..."

"အန်တီစပယ်နဲ့ လည်း တိုင်မယ်"

"ခင်ဗျားဘာသာ ကြိုက်တဲ့ လူသွားတိုင်၊ အကူအညီတောင်းတယ်ဆို တာ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဘယ်ရမလဲဗျာ"

"အမယ် ... ကြီးကျယ်လို့ "

"နောက်နေ့ ဗိုက်ဆာမယ်ထင်ရင် ကျောပိုးအိတ်ထဲ မုန့်အဆင်သင့် ဝ ယ်ထည့်ထားပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သွားစရာရှိသေးလို့ ဆောရီးပဲ၊ တာတာ"

မျက်နှာနားလို့ လက်ဝါးလှုပ်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သော သူ့ပုံစံရယ်ကျဲ

ကျဲလေးကို နေခြည် ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့။

"နေဦး ... မသွားရဘူး"

"ဟာ ... ဘာလဲဗျာ"

သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းစကို တအားဖမ်းဆုပ်ထားတာကြောင့် ရဲလျှံ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရသည်။ ။

သူမလက်ကို ဖြေလွှတ်ပုတ်ထုတ်ပစ်ရအောင်လည်း သူမရိုင်းချင်။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက နေခြည့်ကိုဆို ကြောက်ရွံ့လေးစားစိတ် အခံကလည်း ရှိနေဆဲပဲ မဟုတ်လား။

"မနေခြည် ... ကျွန်တော့်အင်္ကျီကိုလွှတ်ဗျာ၊ မကောင်းဘူး၊ သူများတွေ ကြည့်မယ်"

"အမယ် ... အဲဒီကိစ္စ ကျုပ်က စဉ်းစားရမှာ ပါ"

"အင်းလေ ... စဉ်းစားပေါ့"

"ဘာပြောတယ်"

"ကျွတ် ... စားတယ်ဗျာ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ဒေါသလာဖြစ်နေတယ်"

"မင်း ဘာလို့ ငါ့ကို ပြောင်ချော်ချော်လုပ်သလဲ"

"ဟာဗျာ"

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ"

ရုတ်တရက် ဇင်မီ အနားသို့ ရောက်လာ၏။

"နေခြည်"

ကောင်ကလေးအင်္ကျီစကို တင်းတင်းဆုပ်၍ အကျပ်ကိုင် ရန်တွေ့နေ

ဟန်ကြောင့် ဇင်မီက တအံ့တဩ ဖျန်ဖြေဖို့ ကြိုးစားသည်။ ။

"ဘာလို့ လဲဟင်၊ နေခြည့်ကို သူ့ဘာလုပ်လို့ လဲ"

"ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူးဗျာ၊ သူ့ဘာသာ စိတ်ဆိုးနေတာ"

ရဲလျှံက မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ဖြေရှင်းတော့မှာ ဇင်မီ ကောင်လေးမျက်နှာကို ကြည့်မိသွားပြီး ...

"ဪ ... မြင့်မြတ်ညီပဲ၊ ဇင်မီက ဘယ်သူနဲ့ များ လဲလို့ စိတ်ပူသွားတာ၊ ကဲ ... လွှတ်လိုက်ပါဦးဟယ်၊ ရှင်ကလည်း "

ရဲလျှံက တွန့်ကြေသွားသော သူ့အင်္ကျီကို နေသားကျအောင် ပြန်ဆွဲဆန့်သည်။ ။

"ပြောပါဦး ... ရှင်တို့ ဟာက ဘာပြဿနာတုန်း"

နေခြည်သည် ခုမှ စိတ်ပြေသွားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ရယ်ချင်လာ၍ ပြုံးစိစိ မျက်နှာလွဲကာ ...

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ၊ နေခြည် သူ့ကိုမုန့်ဝယ်ခိုင်းနေတာ"

"ဟောတော့ ... ရှင့်ဥစ္စာကလည်း "

နေခြည်က ရဲလျှံကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

"အေးလေဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို သက်သက်လာအနိုင်ကျင့်တာဗျ"

"နင်က အဲဒါလေး လုပ်ပေးရမှာ ဘာဖြစ်သလဲ"

"ကဲပါဟယ် ... တော်ပါတော့၊ အခု ကျုပ်လည်း ရောက်ပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ အပြန် မုန့်ဟင်းခါးဝင်စားနေကျပဲ၊ ဒီနေ့မှ ရှင်ကလည်း အဆန်း၊ မောင်လေးရေ၊ သူကအဲလိုပဲ၊ ကဲ ... ကျုပ်တို့ သွားရအောင်"

"ကျေးဇူးပဲဗျို့"

ရဲလျှံက လက်ပိုက်ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူ့ဆိုင်ကယ်ဆီ တန်းတန်းမတ်
မတ် လျှောက်သွားသည်။ သူ့ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးမောင်းထွ
က်သွားသည်။ အထိ ဇင်မီတို့ နှစ်ယောက် ထိုနေရာမှာ ပဲ
ရပ်နေမိကြတုန်းပါ။

နေခြည်သည် ဆိုင်ကယ်ကို ဖျတ်ခနဲ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ...

"ကျုပ် သူ့ကို အရမ်းမုန်းတာပဲ"

ဟု ကလေးတစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းစု၍ ရေရွတ်လိုက်တာမို့ ဇင်မီ
အဖို့ မှာ ထူးဆန်းသွားရလေသည်။

"လိုက်ခဲ့ပါ နေခြည်ရယ်၊ မိုးအလှပြင်တာ ဘာမှ မကြာပါဘူး၊ ဆံထုံးတွေ ဘာတွေလည်း ထုံးမှာ မဟုတ်တာနော်၊ လိုက်ခဲ့"

"ဪ ... ကျုပ်က ဆိုင်မှာ တစ်ခါစောင့်၊ ရှင်တို့ ရီဟာဇယ်လုပ်နေတော့လည်း ကျောင်းထဲမှာ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေရဦးမယ်"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ ပျော်စရာကြီးပါ"

ကွန်ပျူတာအတူတက်နေသည့် သူငယ်ချင်းမိုးမိုးတစ်ယောက် သိပ္ပံဘွဲ့ယူမှာ မို့ သူမမှာ နေရင်းထိုင်ရင်း ဟိုပါသည် ပါ ဖြစ်နေရတာ။

ဟိုနေ့ကလည်း တစ်နေ့လုံး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးပတ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ မိုးက ညီအစ်မမရှိတော့ နေခြည့်ကိုပဲ ခင်သည် ။

"လာပါ ... နောက်ကျနေဦးမယ်"

မိုးက နေခြည့်လက်ကိုဆွဲ၊ ဖိနပ်စင်ပေါ်က ဖိနပ်လေးချစီးရင်း သူ့အစ်ကိုကိုပါ ...

"ကိုကြီးရေ ... လိုက်ပို့ပါ၊ အပြန် မိုးတို့ ဘာသာ အငှားကားနဲ့ ပြန်မယ်"

"အေး ... အေး"

သူ့အစ်ကိုကြီးက ကားသော့ဖြုတ်ကာ နောက်မှ ဆင်းလိုက်လာသည် ။ ထို့နောက် တိုက်အောက်ခြေမှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားပေါ်ခပ်မြန်မြန်တက်၍ မိုးအလှပြင်မည့် ဗြူတီဆလွန်းသို့ ရောက်လာသည် ။

သူ့အစ်ကိုက နေခြည်တို့ ကို ကားပေါ်က ချပေးပြီးတာနှင့် ချက်ချင်း
မောင်းထွက်လာ၏။ မိုးနှင့်နေခြည်တို့ နှစ်ယောက် အအေးခန်း ပြုတီဆ
လွန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ။

နံနက်ခင်းမို့ လူရှင်းပါသည်။ ။ အပြင်ဘက်ဆက်တီမှာ မိန်းမကြီးတ
စ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ။ ကော်ဇောခင်းထားတာမို့ အပြင်ဘက်မှာ ပင် ဖိ
နပ်ချွတ်ရ၏။

နေခြည်သည် သူစီးထားသော ထိုင်ဝမ်သားရေဖိနပ်ပျော့ပျော့လေး
ကို အသာချွတ်ရင်းက နံဘေးမှာ ဖိနပ်တစ်ရံဆီ ငဲ့ကြည့်မိရက်သား။

လယ်သာရှူး အညိုဖျော့ဖျော့။ မျက်စိထဲ အလိုလိုမှတ်မိကာ သိနေသ
လိုနှင့် ရင်ထဲ လုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။

သို့သော် ... ဟုတ်ပါ့မလား။ ဒီလောက်နံနက်စောစောကြီး သူ့လို
ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့် အလှပြင်ဆိုင် ရောက်နေရမှာ
လဲ။

နေခြည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ ထိုနေရာမှာ ခြေစုံရပ်နေမိသည်။ ။

"ဪ ... အစ်မ လာလေ၊ နည်းနည်းတောင် နောက်ကျနေပြီ"

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က မိုးကို ထွက်ကြိုတာမို့ မိုးက လာလေ
ဟု ဆိုကာ နေခြည်လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားပြန်သည်။ ။

အပြင်မှာ ခန်းလုံးပြည့် မှန်ချပ်တွေနှင့် ဆုံလည်ကုလားထိုင်မြင့်ကြီး
တွေ လူဆယ်ယောက် တစ်ပြိုင်နက် အလှပြင်နိုင်အောင် ကျကျနန ခေ
တ်မီသားနားစွာ ခင်းကျင်းထားပါသည်။ ။

ထိုမှ ဇာလိုက်ကာဖြူဆွတ်ဆွတ် ခြားထားသော နောက်ဘက်ခန်းမှာ
တော့ သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်း၍ ခေါင်းလျှော်ပေါင်းတင်နိုင်

သော ဆိုဖာနှင့် စက်ကိရိယာများ တန်းစီခင်းကျင်းထားသည်။ ။

နေခြည်က ထိုဇာလိုက်ကာ ဖားဖားလေးကို ထွင်းဖောက်မတတ် စူးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

အထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ရှိသလဲလို့ ပါ။

သို့ပေမဲ့ မသဲကွဲ။

လူရိပ်တွေသာ မြင်ရပြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်ဟု လူလုံးမကွဲပါ။ ဆိုင်ကကောင်မလေးတွေမှာ အချောအလှတွေချည်း ဖြူဖြူသန့်သန့် အရပ်မြင့်မြင့်လေးတွေချည်း။

ဘယ်လိုများ ရွေးချယ်စုစည်းထားသလဲ။ ဝတ်ထားတာကလည်း ဂျပန်စတိုင်လ် ယူနီဖောင်းဆင်တူ။ မျက်နှာလေးတွေလည်း ချိုမှ ချို၊ ကြည့်လိုက်လျှင် ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့်။

မိုးကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဆံပင်ကိုသေချာဖြီး၍ အုပ်ဆောင်းနှင့် သိမ်းဆည်းပြီးတာနှင့် မျက်နှာပြင်ဖို့ အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်တာမို့ အတွင်းထဲသို့ ဝင်စပ်စုချင်သော နေခြည့်အဖို့ မှာ အတော်ပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ ။

သူမ အသာကလေး လိုက်ဝင်သွားလိုက်၏။ မိုးက ဆိုဖာပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး လဲလျောင်းခိုက် နေခြည်က သုံးခုကျော်လောက်မှာ ခေါင်းလျှော်နေသော ကောင်ကလေးထံ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

ပထမတော့ လျှော်ပေးနေတဲ့ ကောင်မလေးကိုယ်နှင့် ကွယ်နေတာမို့ မမြင်ရ။

သို့သော် သည် လိုဘောင်းဘီပွပွနှင့် ဒီခြေထောက်ကို မြင်ရရုံနှင့် နေခြည်က အတပ်သိပါပြီ။

ရှေ့ကို နည်းနည်းတိုးကြည့်လိုက်တော့ ခပ်အေးအေး မျက်လုံးစုံမှ ဝတ်ထားတဲ့ မျက်နှာနုနုလေးကို တွေ့ရပါပြီ။

ကြည့်စမ်းပါဦး ... သူကများ ။

သည် လောက်ဆံပင်တိုကပ်ကပ်ကလေးကိုများ ဗြူတီဆလွန်းမှာ တကူးတက လာလျှော်ရတယ်လို့ ပဲ။

နေခြည်က ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်၏ ။ သူ့ဆံပင်တွေကို လက်ဖွေးဖွေးလေးနဲ့ စိတ်ရှည်စွာ နှံ့နှံ့စပ်စပ် အမြှုပ်တွေ တဖွားဖွားထွက်လာအောင် ပွတ်တိုက်လျှော်ပေးနေတဲ့ မိန်းကလေးက ပါးဖောင်းဖောင်း မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ချစ်စရာ ကောင်မလေးပါ။

နေခြည်သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ထိုမြင်ကွင်းကို တော်တော်ကြီး မရှုစိမ့်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည် ။

"ရဲလျှံ"

အနားနားသွားကာ ရုတ်တရက် နာမည်အော်တော့ သူ့အလန့်တကြား မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တာမို့ နေခြည် ရယ်ချင်သွားသည် ။

ခေါင်းလျှော်ပေးနေတဲ့ ကောင်မလေးလည်း သူမကို စူးစူးစမ်းစမ်း မော့ကြည့်သည် ။

ရဲလျှံသည် ပြုံးတုံ့လိုလို၊ မထီတရီလိုလို မျက်နှာပေးနှင့် နေခြည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရတော့ ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် မျက်နှာလေး နီရဲသွား၏။

ထိုမိန်းမ မျက်လုံးတွေက သူတကာကို အထက်စီးနှင့်ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်လုံးမျိုး။ ရဲတင်း စူးရှလှသည် ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆန်သည် ။ လွှမ်းမိုး

လိုခြင်း ကြီးမားသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ချစ်စရာကောင်းပါလျက် မုန်းစရာလေး ဖြစ်နေတာ။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ"

သူမဆီက ထပ်တစ်ခွန်းထွက်လာသည်။ ။ ရဲလျှံကလည်း မရယ်မပြုံးဘဲ ...

"ခေါင်းလျှော်နေတာလေ၊ မတွေ့ဘူးလား"

"တွေ့တော့ တွေ့တာပေါ့ဟဲ့၊ အဟင်း ... ဒီဆံပင်လေးကိုများ နင်က စောစောစီးစီး ဆိုင်မှာ လာလျှော်ရတယ်လို့ ပဲ"

အစ်မကြီးတစ်ယောက်က မောင်ငယ်ကို ဆူလိုက်လှောင်လိုက်သလို မျိုးထက်လည်း ပို၊ စွက်ဖက် အနိုင်ယူလိုဟန်မျိုးလည်း ပေါက်သလိုရှိသော သူမစကားကြောင့် ရဲလျှံတစ်ယောက် ရင်ထဲ ထင်းကနဲ ဖြစ်ကာ မျက်နှာထားရခက်သွားသည်။ ။

တော်တော် ဆရာလုပ်တဲ့ အမျိုးသမီး။

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဗျ"

ရဲလျှံ ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။ သူက လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ သားရေပိုက်ဆံအိတ်ပေါက်စနေလေးကို လက်ဖဝါးထဲ တဖတ်ဖတ်ရိုက်ရင်း ...

"ဘာမှ တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ နင် စတိုင်လ်လုပ်ပုံက ရယ်ရလို့ ပါ"

"ဘာ ..."

ရှုသိုးသိုး အောင့်သက်သက် အသံကြီးကို နေခြည်က ပခုံးလေးတွန့်ကာ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ဒီဘက်ကို အသာလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

မိုး မိတ်ကပ်ပြင်မှာ က ကြာဦးမှာ မို့ အပြင်ဘက် ဆိုဖာဆက်တီမှာ ထိုင်စောင့်ရင်းက ဖုန်းဆက်ဖို့ အကြံရမိသည်။ ။

သည် ကောင်လေးကို နေခြည် မကျေနပ်ပါဘူး။

ဟွန်း ... အသက်ကလေးငယ်သလောက် မိုးမျှော်ငှက်သီးလို အင်မတန် စပ်တဲ့ ကောင်စုတ်လေး။

လူတွင် ကျယ်လုပ်ချင်တာများ လွန်ရော။ နေရာတကာ သူမပါတာ မရှိဘူးပေါ့လေ။ စကားပြောပုံကလည်း မာရေကျောရေနဲ့ ။ နေခြည်က နှုတ်ခမ်းလေးဆူလျက် ရဲလျှံတို့ အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

တယ်လီဖုန်း လာကိုင်သူက ရဲလျှံအမေ။ အန်တီစပယ် ဖြစ်နေတာမို့ သူမ စိတ်ချမ်းသာသွား၏။

"အန်တီ ... သမီးပါ"

"ဪ ... နေခြည်လား၊ ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ သမီး"

နေခြည်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ။

"ဪ ... ဒါဖြင့် အပြန်လာကြိုမယ့်သူ မရှိဘူးပေါ့"

"ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ နေခြည်သူငယ်ချင်းကလည်း ရီဟာဇယ်နောက်ကျမှာ စိုးလို့ အဲဒါမြင့်မြတ်ကို အမြန်လွှတ်ပေးပါနော်"

"အေး ... သမီးလွှတ်ပေးမယ်၊ သူလည်း အိပ်ရာနီးနေပါပြီ၊ သားကြီးရေ ... နေခြည် ဖုန်းဟေ့"

လှမ်းခေါ်သံ ကြားရ၏။

"သမီးရေ ... မြင့်မြတ်က ပြောဦးမလားမသိဘူး၊ ရေချိုးခန်းထဲက နေ ခဏလေးလို့ ဆိုတာပဲဟေ့"

"ရပါတယ် အန်တီ။ သူချက်ချင်းလာကြိုရင် အဆင်ပြေပါပြီ။ AH 9 ဗြူတီးဆလွန်းနော်၊ သူသိပါတယ်"

"အေး ... အေး ပြောပေးမယ်"

"ဪ ... ဒါနဲ့ အန်တီရေ၊ ဒီမှာ ဘယ်သူရောက်နေလဲ သိလားဟင်"
ဒေါ်စပယ်က ...

"ဘယ်သူတုန်း ... အန်တီ အသိလား"

ဟု ပြန်မေးတာမို့ သူမကခပ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း

"ရဲလျှံပေါ့ ... ဘယ်သူရှိမလဲ"

"သားငယ်"

"အင်းပေါ့၊ သူကဒီမှာ ခေါင်းလာလျှော်တာတဲ့ လေ၊ ဒီလောက်စော စောစီးစီး အံ့ရော၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါ ဒီကကောင်မလေးတွေကို လာပိုးနေတာ အန်တီရဲ့ ၊ ဟင်း ... ဟင်း ဒီမှာ မိန်းကလေး ချောချော တွေချည်းပဲ၊ အန်တီသား အိုက်တင်များ တာများ မြင်စေချင်တယ်"

နေခြည်က အသံကိုတိုးနှိမ်ကာ သူ့အမေကို အတို့ အထောင် လုပ် ပေးလိုက်သည် ။

ကဲ ... မှတ်ကရော။ နေခြည်ကို မချေမငံ ဆက်ဆံချင်ဦး။

"ဟုတ်လား၊ ရဲလျှံလေးက အလှအပ သိပ်မက်တာ ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ အိမ်ကနေတော့ မိုးမလင်းခင် ထွက်တာပဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်း ကျော်သူရတို့ အိမ်လို့ တော့ ပြောတာပဲကွယ်၊ ဘယ့်နှယ့်လုပ် အဲဒီရောက်နေသလဲ မသိဘူး"

"အင်းလေ ... နေခြည်နဲ့ မှ လာတိုးတာကိုး၊ ဒါပဲနော် အန်တီ

ကိုမြင့်မြတ်နဲ့ မပြောတော့ဘူး"

"ကောင်းပြီ ... သမီး"
